Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (üheksas koda)

23. juuli 2025*

Avalik teenistus – EKP töötajad – Töötasu – Lapsehoolduspuhkus – Liidule makstav maks – Määruse (EMÜ, Euratom, ESTÜ) nr 260/68 artikli 7 esimene lõik – Grammatiline, kontekstipõhine ja teleoloogiline tõlgendamine – Maksumäär – Maksu kindlaksmääramine

Kohtuasjas T-180/24,

DO, esindajad: advokaadid L. Levi ja P. Baudoux,

hageja,

versus

Euroopa Keskpank (EKP), esindajad: O. Bubenzer, ja B. Ehlers, keda abistas advokaat B. Wägenbaur,

kostja,

ÜLDKOHUS (üheksas koda),

koosseisus: koja president L. Truchot (ettekandja), kohtunikud H. Kanninen ja T. Perišin,

kohtusekretär: ametnik P. Cullen,

arvestades menetluse kirjalikku osa,

arvestades 29. jaanuari 2025. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

kohtuotsuse

1 Hageja DO palub ELTL artikli 270 ja Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 50a alusel esitatud hagis tühistada tema 2023. aasta juuli töötasu teatises sisalduv otsus maksumäära kohta, mida Euroopa Keskpank (EKP) kohaldas hageja selle kuu eest saadud töötasule ja selle eest tasumisele kuuluva maksule (edaspidi „vaidlustatud otsus“).

* Kohtumenetluse keel: inglise.

Vaidluse taust

2 EKP võttis hageja tööle alates 1. jaanuarist 2001. Ta täidab seal rühmajuhist vanemaudiitori ülesandeid.

3 Hagejale anti 2023. aasta juulis, milles on 21 tööpäeva, EKP personali teenistustingimuste – mida on täpsustatud EKP personalieeskirjade artiklis 5.11 – artikli 29 alusel 11 päeva lapsehoolduspuhkust, ja ta töötas 10 päeva. Nende sätete kohaselt ei ole EKP töötajate lapsehoolduspuhkus tasustatud.

4 EKP saatis 14. juulil 2023 hagejale tema töötasu teatise 2023. aasta juuli kohta, millest nähtub, et hageja poolt selle kuu eest saadud töötasu suhtes kohaldatav maksumäär on sama, mida kohaldatakse juhul, kui ta ei ole lapsehoolduspuhkusel.

5 Hageja esitas 25. augustil 2023 EKP personali teenistustingimuste artikli 41 alusel halduskaebuse 2023. aasta juuli töötasu teatises sisalduva otsuse peale, mis käsitleb selle kuu eest saadud töötasule ja tasumisele kuuluvale maksule kohaldatavat maksumäära. Oma halduskaebust põhjendades väitis hageja, et nõukogu 29. veebruari 1968. aasta määruse (EMÜ, Euratom, ESTÜ) nr 260/68, millega kehtestatakse Euroopa ühendustele makstavate maksude kohaldamise tingimused ja kord (EÜT 1968, L 56, lk 8; ELT eriväljaanne 01/01, lk 33), muudetud nõukogu 30. septembri 2002. aasta määrusega (EÜ, Euratom) nr 1750/2002 (EÜT 2002, L 264, lk 15; ELT eriväljaanne 01/04, lk 136) (edaspidi „määrus nr 260/68“), artiklite 3 ja 4 kohaselt arvutatakse tasumisele kuuluv maks tegelikult saadud töötasu alusel. Hageja leiab seega, et kuna ta töötas 2023. aasta juulis kümme päeva, tuli selle kuu eest võlgnetav maks arvutada nende kümne tööpäeva eest saadud töötasu summa põhjal, mitte kohaldades maksumäära, mida kohaldatakse tema igakuisele töötasule siis, kui ta töötab terve kuu.

6 EKP jättis 17. oktoobri 2023. aasta otsusega (edaspidi „halduskaebuse rahuldamata jätmise otsus“) hageja halduskaebuse rahuldamata põhjendusel, et määruse nr 260/68 artikli 7 esimese lõigu kohaselt peab maksumäär – mida kohaldatakse ühest kuust lühemale ajale vastavalt töötasult võlgnetava maksusumma kindlaksmääramiseks – olema sama, mida kohaldataks „vastava kuumakse suhtes“, st EKP hinnangul eeldatavale töötasule, mis vastaks täistöökuule. Tema arvates on see praktika kooskõlas Euroopa Komisjoni lähenemisviisiga.

7 Hageja esitas 14. detsembril 2023 EKP personali teenistustingimuste artikli 41 alusel halduskaebuse rahuldamata jätmise otsuse peale vaide; vaie jäeti EKP presidendi 5. veebruari 2024. aasta otsusega rahuldamata (edaspidi „vaide rahuldamata jätmise otsus“).

Poolte nõuded

8 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– tühistada vajalikus ulatuses halduskaebuse rahuldamata jätmise otsus ja vaide rahuldamata jätmise otsus;

– mõista kohtukulud välja EKP-lt.

9 EKP palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

Hagi ese

10 Kohtupraktika kohaselt toovad vormiliselt vaide rahuldamata jätmise otsuse peale suunatud tühistamisnõuded kaasa selle, et Üldkohtule esitatakse hagi otsuse suhtes, mille peale vaie esitati, kui tühistamisnõuetel kui sellistel ei ole iseseisvat sisu. Sama kehtib EKP töötaja esitatud halduskaebuse kohta (vt selle kohta 8. septembri 2021. aasta kohtuotsus QB *vs.* EKP (T-555/20, ei avaldata, EU:T:2021:552, punkt 29 ja seal viidatud kohtupraktika).

11 Arvestades, et käesolevas kohtuasjas on halduskaebuse rahuldamata jätmise otsuse ja vaide rahuldamata jätmise otsusega üksnes jäetud hageja 2023. aasta juuli töötasu teatises sisalduv otsus muutmata, puudub nende otsuste peale esitatud tühistamisnõuetel iseseisev sisu ning seega ei ole vaja teha otsust konkreetselt nende otsuste kohta, isegi kui selle töötasu teatise õiguspärasuse analüüsimisel tuleb tingimata arvesse võtta põhjendusi, mis on esitatud eespool nimetatud halduskaebuse rahuldamata jätmise otsuses ja vaide rahuldamata jätmise otsuses (vt selle kohta 8. septembri 2021. aasta kohtuotsus QB *vs.* EKP (T-555/20, ei avaldata, EU:T:2021:552, punkt 30 ja seal viidatud kohtupraktika).

Sisulised küsimused

12 Hageja esitab oma hagi toetuseks kolm väidet, millest esimene käsitleb määrusega nr 260/68 kehtestatud maksu arvutamise eeskirjade rikkumist ja ilmset hindamisviga, teine võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist ja kolmas põhjendamiskohustuse rikkumist.

13 Kõigepealt tuleb analüüsida kolmandat, seejärel esimest ja teist väidet.

Kolmas väide, et on rikutud põhjendamiskohustust

14 Hageja väidab, et EKP rikkus oma põhjendamiskohustust, piirdudes sellega, et märkis oma väidet põhjendamata ja ühtegi tõendit esitamata, et ta kohaldas sama maksu arvutamise meetodit, mida kohaldas komisjon. Peale selle väidab hageja, et EKP ei ole esitanud põhjust, miks ta kohaldab maksu arvutamisel sama meetodit nii nende enda töötajate puhul, kes kasutavad lapsehoolduspuhkust, kui ka nende puhul, kes kasutavad tasustamata puhkust, sest need olukorrad ei ole faktiliselt ja õiguslikult võrreldavad.

15 EKP nende argumentidega ei nõustu.

16 Sellega seoses tuleb tähelepanu juhtida tõigale, et ELTL artiklis 296 nimetatud ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 41 lõike 2 punktis c korratud põhjendamiskohustus on üks liidu õiguse peamisi põhimõtteid, mille eesmärk on ühelt poolt anda huvitatud isikule piisavalt teavet, et ta

saaks hinnata tema huve kahjustava akti põhjendatust ja võimalust selle akti õiguspärasus Üldkohtus vaidlustada, ning teiselt poolt võimaldada liidu kohtul kontrolli teostada. Põhjendamiskohustuse ulatuse hindamisel tuleb arvestada konkreetseid asjaolusid, eelkõige meetme sisu, nende põhjenduste olemust, millele tuginetakse, ning huvi, mis asjaomasel isikul võib selgituste vastu olla (vt 4. juuli 2024. aasta kohtuotsus EUIPO *vs.* KD, C-5/23 P, EU:C:2024:575, punkt 38 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 14. detsembri 2022. aasta kohtuotsus TM *vs.* EKP, T-440/21, ei avaldata, EU:T:2022:800, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika).

17 Lisaks on juba otsustatud, et administratsioon ei ole kohustatud põhjendama oma ametnike ja muude teenistujate töötasu teatisi, kuivõrd ta kohaldab neis teatistes üldkohaldatavaid akte, ilma et tal oleks sellega seoses üldse kaalutlusõigust. Kui siiski EKP ametnikud või muud teenistujad leiavad – nagu käesoleval juhul –, et nende huve kahjustab üks või mitu töötasu teatist, ning otsustavad esitada halduskaebuse ja seejärel vaide, on administratsioon siiski kohustatud põhjendama oma otsuseid, millega see halduskaebus ja vaie rahuldamata jäetakse, kusjuures tuleb täpsustada, et nende rahuldamata jätmise otsuste põhjendused peavad langema kokku nende töötasu teatiste sisuga, mille peale halduskaebus ja vaie esitati (vt selle kohta analoogia alusel 18. septembri 2003. aasta kohtuotsus Lebedef jt *vs.* komisjon, T-221/02, EU:T:2003:239, punkt 62).

18 Käesoleval juhul nähtub nii halduskaebuse rahuldamata jätmise otsusest kui ka vaide rahuldamata jätmise otsusest, et EKP selgitas hagejale, et ta tõlgendas määruse nr 260/68 artikli 7 esimest lõiku nii, et selles sättes sisalduv viide mõistele „vastav kuumakse“ eeldab, et iga tululiigi kohta ette nähtud maksumäärasid, mis on kindlaks määratud sama määruse artiklis 4, kohaldatakse „eeldatavale“ töötasule, mis vastab täistöökuu eest makstavale töötasule. EKP märkis samuti, et ta arvutas hageja poolt 2023. aasta juuli eest võlgnetava maksu proportsionaalselt töötatud päevade arvuga, kohaldades hagejale makstud töötasule sama maksumäära, mida kohaldatakse tema tavapärasele töötasule ja mis vastab täistöökuule.

19 Eeltoodut arvestades tuleb tõdeda, et halduskaebuse rahuldamata jätmise ja vaide rahuldamata jätmise otsustes esitatud põhjendustest nähtub selgelt ja ühemõtteliselt EKP kohaldatud maksu arvutamise meetod ja selle institutsiooni arutluskäik. Hagejale anti seega võimalus mõista tema suhtes võetud meetme ulatust ja liidu kohtul on võimalik teostada kontrolli nende otsuste õiguspärasuse üle.

20 Tuleb lisada, et põhjendused ei pea olema ammendavad ja neid tuleb pidada piisavaks, kui selles esitatakse otsuse ülesehituse seisukohast põhjapaneva tähtsusega asjaolud ja õiguslikud kaalutlused (vt selle kohta 13. detsembri 2017. aasta kohtuotsus CJ *vs.* ECDC (T-692/16, ei avaldata, EU:T:2017:894, punkt 116 ja seal viidatud kohtupraktika). Niisiis ei ole administratsioon kohustatud võtma seisukohta kõigi talle esitatud argumentide suhtes (vt selle kohta 11. jaanuari 2007. aasta kohtuotsus Technische Glaswerke Ilmenau *vs.* komisjon, C-404/04 P, ei avaldata, EU:C:2007:6, punkt 30).

21 Järelikult ei ole hageja argumendid – milles ta heidab EKP-le ette, et viimane ei ole piisavalt põhjendanud seda, miks ta kohaldas komisjoniga sama maksu arvutamise meetodit, või et EKP ei selgitanud, miks ta kohaldab sama maksu arvutamise meetodit oma nende töötajate puhul, kes kasutavad lapsehoolduspuhkust, ja nende töötajate puhul, kes kasutavad tasustamata puhkust (vt eespool punkt 14) – niisugused, mis seaksid eespool punktis 19 sõnastatud järelduse kahtluse alla, sest EKP-l ei olnud kohustust vastata kõigile tema esitatud argumentidele.

22 Sellest järeldub, et kolmas väide, et vaidlustatud otsus on ebapiisavalt põhjendatud, tuleb tagasi lükata.

Esimene väide, et on rikutud määruses nr 260/68 kehtestatud maksu arvutamise eeskirju ja tehtud ilmne hindamisviga

23 Hageja väidab kõigepealt, et määruse nr 260/68 artiklite 3 ja 4 kohaselt tuleb liidu ametnike ja muude teenistujate võlgnetav maks arvutada saadud töötasu alusel. Oma väidete toetuseks tugineb hageja eelkõige 21. oktoobri 2009. aasta kohtuotsusest Ramaekers-Jørgensen *vs.* komisjon (F-74/08, EU:F:2009:142) tulenevale kohtupraktikale. Ta täpsustab, et liidu kohus ei ole kõnealuses küsimuses kunagi sõnaselgelt seisukohta võtnud. Hageja lisab, et määruse nr 260/68 artikli 7 esimeses lõigus kasutatud mõistet „vastav kuumakse“ ei ole täpselt määratletud ning tõlgendus, mille andis sellele vaidlustatud otsuses EKP, ei ole ilmselge. Sellega seoses väidab ta, et kui tekib kahtlus maksusätte tõlgenduses, tuleb lähtuda maksukohustuslasele kõige soodsamast tõlgendusest.

24 Hageja märgib seejärel, et vastupidi sellele, mida väitis EKP halduskaebuse rahuldamata jätmise otsuses ja vaide rahuldamata jätmise otsuses, ei olnud EKP kohaldatud meetod sama, mida rakendas komisjon, samas kui määruse nr 260/68 artikkel 10 kohustab liidu institutsioonide juhtorganeid tegema kõnesoleva määruse ühtseks kohaldamiseks koostööd. Hageja illustreerib seda väidet arvutusega, mis on tehtud komisjoni töötajate kasutada oleva finantskalkulaatori abil ning mis näitavat, et see institutsioon arvutab olukorras, mis on võrreldav tema omaga, tasumisele kuuluva maksu vastava ametniku või muu teenistuja poolt tegelikult saadud töötasu alusel. Ta väidab samuti, et EKP võttis institutsiooni siseveebis 19. jaanuaril 2024 avaldatud personaliteates omaks, et vähem kui täispikkuses töötatud kuude puhul on proportsionaalne maksu arvutamise meetod ebatäiuslik.

25 Lõpuks väidab hageja, et EKP eksib, kui ta kohaldab ametniku või muu teenistuja lapsehoolduspuhkuse või tasustamata puhkuse korral tasumisele kuuluva maksu arvutamisel üht ja sama meetodit, sest neid kaht puhkusevormi ei saa samastada. Nimelt on hageja arvates tasustamata puhkusel oleval töötajal lubatud teha selle puhkuse ajal tasustatavat lisatööd, samas kui see ei ole nii lapsehoolduspuhkusel oleva töötaja puhul.

26 EKP vaidleb nendele argumentidele vastu.

27 Alustuseks tuleb märkida, et kuigi esimeses väites on hageja formaalselt tuginenud määruses nr 260/68 kehtestatud maksu arvutamise eeskirjade rikkumisele ja ilmse hindamisvea tegemisele, heidab ta EKP-le tegelikult ette, et see on rikkunud õigusnormi. Nimelt leiab hageja esimeses väites, et tõlgendus, mille EKP andis määruse nr 260/68 artikli 7 esimesele lõigule, on väär. Kui see on nii, siis tuleb aga asuda seisukohale, et EKP rikkus selle sätte tõlgendamisel õigusnormi, millega hageja pealegi kohtuistungil Üldkohtu küsimusele vastates nõustus.

28 Samuti tuleb märkida, et hageja argumendid – milles ta väidab, et EKP eksib, kui ta kohaldab ametniku või muu teenistuja lapsehoolduspuhkuse või tasustamata puhkuse korral tasumisele kuuluva maksu arvutamisel üht ja sama meetodit, sest neid kaht puhkusevormi ei saa samastada (vt eespool punkt 25) – kattuvad argumendiga, mis on esitatud teises väites ja mille kohaselt on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet, mida analüüsitakse edaspidi, pärast esimese väite analüüsimist.

29 Mis puudutab 21. oktoobri 2009. aasta kohtuotsust Ramaekers-Jørgensen *vs.* komisjon (F-74/08, EU:F:2009:142), millele hageja tugineb, kui ta väidab, et liidu ametnike ja muude teenistujate võlgnetav maks tuleb alati arvutada saadud töötasu alusel (vt eespool punkt 23), siis tuleb sarnaselt EKPga märkida, et selles kohtuotsuses kõne all olnud olukord erineb käesoleva kohtuasja olukorrast. Nimelt oli kohtuasjas, milles tehti eelmainitud kohtuotsus, esitatud küsimus maksubaasi kindlaksmääramise kohta, et arvutada tasumisele kuuluv maks konkreetselt niisuguse hageja puhul, kes pärast oma abikaasa surma liitis oma töötasu toitjakaotuspensioniga, mida niisuguse liitmise tõttu maksustati kõrgemalt kui seda oleks tehtud juhul, kui töötasu oleks maksustatud eraldi. Kõnealuses kohtuasjas otsustas Avaliku Teenistuse Kohus, et niisugustel asjaoludel koosneb maksubaas summast, mis vastab ametniku või muu teenistuja töötasule ja toitjakaotuspensionile, mida makstakse iga kuu (21. oktoobri 2009. aasta kohtuotsus Ramaekers-Jørgensen *vs.* komisjon, F-74/08, EU:F:2009:142, punktid 48–54). Käesolevas kohtuasjas esitatud küsimus käsitleb aga liidu poolt ametnikule või muule teenistujale makstud summadele kohaldatava maksumäära kindlaksmääramist, kui need summad käivad töötatud ajavahemiku kohta, mis on lühem kui üks kuu. See ei käsitle maksubaasi kindlaksmääramist.

30 Järelduste kohta, mida hageja tegi komisjoni töötajate kasutada olevale finantskalkulaatorile viidates (vt eespool punkt 24), tuleb – olenemata sellise arvutusvahendi kui tõendi kaalukuse küsimusest – märkida, et hageja arvutus põhineb ekslikul eeldusel, et ühest kuust lühema töötamise aja eest makstav töötasu on võrdsustatav osalise tööajaga töötava ametniku või muu teenistuja terve kuu eest makstava töötasuga. Nimelt võrdles hageja arvandmete esitamiseks niisuguse palgaastmesse AD 10 4. järku kuuluva ametniku olukorda, kes saab terve kuu eest töötasu, sellise ametniku omaga, kellel on sama palgaaste ja järk ning kes teeb oma tavapärast tööd osalise tööajaga, mis on 50% täistööajast, sama ühekuulise ajavahemiku jooksul. Nendes kahes olukorras on palgaastme AD10 4. järku kuuluvale ametnikule makstav töötasu terve kuu eest, kuigi ühel neist juhtumitest makstakse seda osalise tööajaga töötamise eest ning see ei ole ühest kuust lühema töötamise perioodi eest makstav tasu, mida on silmas peetud määruse nr 260/68 artikli 7 esimeses lõigus.

31 Pärast neid sissejuhatavaid märkusi tuleb tõdeda, et esimeses väites esitatud küsimuse analüüsimiseks – mis käsitleb liidu poolt ametnikule või muule teenistujale makstud summadele kohaldatava maksumäära kindlaksmääramist, kui need summad käivad töötatud ajavahemiku kohta, mis on lühem kui üks kuu – on vaja tõlgendada määruse nr 260/68 artikli 7 esimest lõiku, mille puhul on pooled eriarvamusel.

32 Sellega seoses tuleb meelde tuletada, et väljakujunenud kohtupraktikast nähtub, et liidu õiguse sätte tõlgendamisel ei tule arvesse võtta mitte ainult selle sõnastust, vaid ka konteksti ja selle õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osa säte on (vt 21. detsembri 2023. aasta kohtuotsus G. K. jt (Euroopa Prokuratuur), C-281/22, EU:C:2023:1018, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika).

33 Määruse nr 260/68 artikli 7 esimese lõigu sõnastuse puhul tuleb meelde tuletada, et selles on sätestatud:

„Kui maksustatav makse hõlmab ajavahemikku, mis on lühem kui üks kuu, on maksumäär see, mida kohaldatakse vastava kuumakse suhtes.“

34 Määruse nr 260/68 artikli 7 esimene lõik seab ühest kuust lühemat töötamise ajavahemikku hõlmavale „maksustatavale maksele“ kohaldatava maksumäära sõltuvusse „vastavale kuumaksele“ kohaldatavast maksumäärast.

35 Selles osas tuleb märkida, et mõiste „maksustatav makse“ tähenduse ja ulatuse saab kindlaks määrata määruse nr 260/68 artiklit 3 arvesse võttes. Viimati nimetatud sättest ilmneb, et maksustatavad on – ja neid võib seega pidada „maksustatavaks makseks“ selle määruse artikli 7 esimese lõigu tähenduses – palgad, töötasud ja muud rahalised tasud, mida liit maksab oma ametnikele ja muudele teenistujatele, mis kujutavad endast maksustatavat põhisummat, millest on esiteks jäetud välja erinevad summad ja hüvitised, mis kujutavad endast ametnike ja muude teenistujate poolt täidetud ülesannete täitmisega seotud kulude hüvitamist, ja teiseks arvatud maha erinevad pere- või sotsiaaltoetused ja -hüvitised, mille suhtes – sõltuvalt vastava ametniku või muu teenistuja olukorrast – kohaldatakse ühte või mitut mahaarvamist.

36 Seevastu mõistet „vastav kuumakse“ ei ole määruses nr 260/68 määratletud.

37 Seda mõistet ei saa niivõrd, kuivõrd see viitab maksele, mida on kvalifitseeritud nii igas „kuu[s]“ makstavana kui ka „vastavana“, tõlgendada selliselt, et see viitab maksustatavale maksele, mis ei ole igakuine. Seega tuleb määruse nr 260/68 artikli 7 esimest lõiku selle sõnastuse alusel tõlgendada nii, et kui töötaja saab töötasu ajavahemiku eest, mis on lühem kui üks kuu, arvutatakse sellele osalisele töötasule kohaldatav maksumäär lähtudes täistöökuu eest makstavast töötasust.

38 Tuleb hinnata ka seda, kas määruse nr 260/68 artikli 7 esimese lõigu niisugust tõlgendust, mis lähtub selle sõnastusest, kinnitavad selle kontekstipõhine ja teleoloogiline tõlgendus.

39 Esiteks olgu määruse nr 260/68 artikli 7 esimese lõigu konteksti kohta iseäranis märgitud, et määruse nr 260/68 artiklites 3–7 ja artiklis 13 on kehtestatud eeskirjad maksustatava põhisumma ja maksu kindlaksmääramise kohta. Selle määruse artikli 3 lõikes 1 on ette nähtud, et makse makstakse igakuiselt, ja lisaks on selle määruse artiklis 13 määratletud maksustatava põhisumma peamised osised. Sama määruse artiklites 4–6 on kindlaks määratud maksu arvutamise meetod. Artiklis 4 on muu hulgas fikseeritud progresseeruv maksumäär – 8–45% vastavalt tululiigile. Lisaks on artiklis 5 täpsustatud viisi, kuidas arvutatakse neist tuludest osa selleks, et hinnata maksustatavat põhisummat, samas kui artiklis 6 on ette nähtud teatavad erandid artiklite 3 ja 4 sätetest, et määrata kindlaks teatavate tulude maksumäär.

40 Seejärel on määruse nr 260/68 artiklis 7 täpsustatud maksumäära kindlaksmääramise üksikasju, kui maksukohustuslasele tehtud makse on seotud muu töötamise ajavahemikuga kui üks kuu. Määruse nr 260/68 artikli 7 esimeses lõigus on reguleeritud makset ühest kuust lühema töötamise perioodi eest. Nimetatud artikli teises lõigus on käsitletud makse tegemist siis, kui töötamise ajavahemik on pikem kui üks kuu. Selle artikli kolmandas lõigus on reguleeritud seda, kui korrigeerivad maksed ei puuduta seda kuud, mille jooksul neid makstakse.

41 Määruse nr 260/68 artiklis 7 on viidatud seega ühekuulisele ajavahemikule eelkõige selleks, et teha vahet sellest lühemate või pikemate ajavahemike vahel. Järelikult on – arvestades seda, et selle määruse artikli 3 kohaselt maksab maksukohustuslane iga kuu liidu poolt makstavalt töötasult makse – nimetatud määruse artiklis 7 ette nähtud maksumäära kindlaksmääramise kord erand sama määruse artiklitest 3 ja 4 tulenevatest eeskirjadest, mida kohaldatakse juhul, kui maksukohustuslasele tehakse makse vastutasuks selle töötamise ajavahemiku eest.

42 Peale selle tuleb märkida, et määruse nr 260/68 artikli 7 teises lõigus on sätestatud, et „[k]ui maksustatav makse hõlmab ajavahemikku, mis on pikem kui üks kuu, arvutatakse maksumäär, nagu see makse oleks jagunenud ühtlaselt nendele kuudele, mille pealt seda on makstud“.

43 Sellest sättest tuleneb, et juhul kui maksustatav makse hõlmab ajavahemikku, mis on pikem kui üks kuu, tuleb tasumisele kuuluva maksu kindlaksmääramisel lähtuda sellest, et tavaliselt on see makse jaotatud ära sellega hõlmatud kuude vahel. Niisiis tuleb töötasu, mida makstakse erandkorras niisuguse ajavahemiku eest, maksustada sama määraga nagu töötasu, mida maksukohustuslane saab täistöökuu eest.

44 Sama peab kehtima ka ühest kuust lühema ajavahemiku eest makstava töötasu suhtes kohaldatava määra kohta.

45 Määruse nr 260/68 artikli 7 esimese lõigu kontekst kinnitab seega antud sätte grammatilist tõlgendust, mis on esitatud eespool punktis 37.

46 Teiseks, mis puutub selle õigusaktiga taotletavatesse eesmärkidesse, mille osa nimetatud säte on, siis tuleb meelde tuletada, et määruse nr 260/68 preambulist nähtub, et määruse eesmärk on eelkõige kehtestada tingimused, mille kohaselt liidu ametnikud ja muud teenistujad maksavad makse privileegide ja immuniteetide protokolli artiklis 13 nimetatud palkadelt, töötasudelt ja muudelt rahalistelt tasudelt.

47 Lisaks, kuigi määruse nr 260/68 artikli 7 esimese lõigu eesmärke ei ole selle sätte või määruse lugemisel võimalik selgelt kindlaks teha, tuleb rõhutada, et kui tõlgendada seda sätet nii, nagu hageja välja pakub – nimelt, et ühest kuust lühema töötamise perioodi eest makstavale töötasule kohaldatakse sama määruse artiklites 3 ja 4 ette nähtud maksu arvutamise eeskirju –, võtaks see sättelt kogu soovitava toime, sest see tähendaks samade maksu arvutamise eeskirjade, sealhulgas määruse nr 260/68 artiklites 3 ja 4 kehtestatud maksumäärad, kohaldamist töötasu suhtes, mida makstakse ühest kuust lühema töötamise ajavahemiku eest, mis on tingimus, millest sõltub määruse nr 260/68 artikli 7 esimeses lõigus sätestatud maksumäära kohaldamine.

48 Seega tuleb asuda seisukohale, et määruse nr 260/68 artikli 7 esimese lõigu teleoloogiline tõlgendus kinnitab samuti eespool punktis 37 esitatud järeldust.

49 Kõigest eeltoodust tuleneb, et määruse nr 260/68 artikli 7 esimest lõiku tuleb tõlgendada nii, et kui töötasu makstakse niisuguse töötamise ajavahemiku eest, mis on lühem kui üks kuu, tuleb kõnealusele summale kohaldada maksumäära, mida kohaldatakse asjasse puutuva ametniku või muu teenistuja saadud tulule, kui ta on töötanud terve kuu. Seega, kui ametnik või muu teenistuja saab töötasu ühest kuust lühema töötamise ajavahemiku eest, arvutatakse maks esiteks sama maksumäära alusel, mida kohaldataks siis, kui asjaomane ametnik või muu teenistuja oleks töötanud terve kuu, ja teiseks arvutatakse see proportsionaalselt tegelikult töötatud päevadega.

50 Järelikult ei rikkunud EKP õigusnormi, kui ta võttis vaidlustatud otsuse vastu määruse nr 260/68 artikli 7 esimese lõigu alusel, mida tuleb tõlgendada vastavalt eespool punktides 33–48 esitatud põhjendustele; seetõttu tuleb esimene väide tagasi lükata.

Teine väide, et on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet

51 Hageja heidab EKP-le ette, et see ei tee maksu arvutamisel vahet kahel olukorral, mida hageja peab erinevateks, ja rikub sellega võrdse kohtlemise põhimõtet. Ta märgib, et EKP eksib, kui ta kasutab ametniku või muu teenistuja lapsehoolduspuhkuse või muud liiki tasustamata puhkuse kasutamise korral maksu arvutamiseks üht ja sama meetodit, sest neid kaht puhkusevormi ei saa tema arvates samastada. Oma väidet põhjendades leiab hageja peamiselt seda, et muul tasustamata puhkusel kui lapsehoolduspuhkusel oleval töötajal on lubatud teha selle puhkuse ajal

tasustatavat lisatööd, samas kui see ei ole nii lapsehoolduspuhkusel oleva töötaja puhul; samuti märgib hageja, et niisugune rahaline erinevus peab mõjutama tasumisele kuuluva maksu arvutamist.

52 EKP vaidleb nendele väidetele vastu.

53 Sissejuhatuseks olgu nenditud, et võrdse kohtlemise põhimõte, mis on kaitstud põhiõiguste harta artikliga 20, on liidu õiguse üldpõhimõte, mis nõuab, et sarnaseid olukordi ei käsitletaks erinevalt ja erinevaid olukordi ei käsitletaks ühtemoodi, välja arvatud juhul, kui selline kohtlemine on objektiivselt põhjendatud. Erinev kohtlemine on põhjendatud, kui see põhineb objektiivsel ja mõistlikul kriteeriumil, see tähendab siis, kui see on kooskõlas õiguspärase eesmärgiga, mida asjasse puutuvate õigusnormidega saavutada soovitakse, ja kui erinevus on proportsionaalne selle kohtlemisega taotletud eesmärgiga (vt 30. novembri 2023. aasta kohtuotsus MG *vs.* EIP, C-173/22 P, EU:C:2023:932, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).

54 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt eeldab võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumine erineva kohtlemise tõttu, et kõnealused olukorrad sarnanevad kõigi neid iseloomustavate asjaolude poolest. Muu hulgas tuleb kindlaks teha eri olukordi iseloomustavad asjaolud ja nende olukordade võimalik sarnasus ning neile tuleb anda hinnang, arvestades asjasse puutuvate õigusnormide eset ja nende eesmärki, kusjuures tuleb mõistagi arvesse võtta asjaomase valdkonna põhimõtteid ja eesmärke (vt 30. novembri 2023. aasta kohtuotsus MG *vs.* EIP, C-173/22 P, EU:C:2023:932, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika).

55 Käesolevas kohtuasjas tuleb tõdeda, et niisuguse töötaja olukord, kes kasutab lapsehoolduspuhkust EKP personali teenistustingimuste artikli 29 alusel – mida on täpsustatud EKP personalieeskirjade artiklis 5.11 –, on saadud töötasu seisukohast võrreldav sellise töötaja olukorraga, kes kasutab muud liiki tasustamata puhkust, nagu see, mis on ette nähtud EKP personali teenistustingimuste artiklis 30 ja mida on täpsustatud EKP personalieeskirjade artiklis 5.12. Olenemata sellest, milline on kõnealuse puhkuse õiguslik alus, olgu siis tegemist EKP personali teenistustingimuste artikli 29 või artikliga 30, nimetatakse seda „tasustamata“ puhkuseks, mis viitab sellele, et asjasse puutuv töötaja ei saa kummalgi juhul selle puhkuseperioodi jooksul EKP-lt mingit töötasu, mis on seotud tema tööga. Lisaks ei takista miski seda, et lapsehoolduspuhkust ja muud tasustamata puhkust antaks EKPs lühemaks ajaks kui üks kuu või nii, et see puhkus algab muul kuupäeval selle kuu jooksul, mistõttu niisugust puhkust kasutavad töötajad võivad mõlemal juhul saada töötasu töötamise ajavahemiku eest, mis on lühem kui üks kuu.

56 Järelikult ei ole hagejal alust väita, et lapsehoolduspuhkus ja muud EKP personali teenistustingimustes ette nähtud tasustamata puhkuse liigid ei ole samastatavad, mistõttu ei saa ta tulemuslikult tugineda võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumisele, mis tuleneb sellest, et EKP kohaldas määruse nr 260/68 artikli 7 esimest lõiku ühtemoodi nii lapsehoolduspuhkuse kui ka tasustamata puhkuse puhul, mida antakse lühemaks ajaks kui üks kuu või mis algab muul kuupäeval selle kuu jooksul ja mille eest makstakse töötasu vähem kui ühe kuu eest.

57 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hageja väide, et niisugusel EKP töötajal, kes kasutab muud tasustamata puhkust kui lapsehoolduspuhkus on lubatud teha selle puhkuse ajal tasustatavat lisatööd, samas kui see ei ole nii sellise EKP töötaja puhul, kes on lapsehoolduspuhkusel, mistõttu ei ole nende töötajate olukord tema väitel sarnane. Nimelt ei mõjuta asjaolu, et töötajatel, kes

kasutavad muud tasustamata puhkust kui lapsehoolduspuhkus, on võimalik teha lisatööd, nende rahalist olukorda seoses EKPga, sest töötasu maksmine neile on peatatud, nii nagu see on ka lapsehoolduspuhkusel olevate töötajate puhul.

58 Järelikult tuleb teine väide, et rikutud on võrdse kohtlemise põhimõtet, tagasi lükata ning seega jätta hagi tervikuna rahuldamata.

Kohtukulud

59 Vastavalt Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna EKP on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud mõista välja hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (üheksas koda)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja DO-lt.

Truchot Kanninen Perišin

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 23. juulil 2025 Luxembourgis.

Allkirjad